

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KISIKNEK • 2018. JANUÁR

1.

KISS LEHEL

Tél az erdőn

Kinn az erdőn hó van,
nyúl vacog a hóban.
Felugrik, és csillagport rüg
eltávolodóban.

Kinn az erdőn jég van,
csüng a fák szakálla.
Kóbor szél ha beléakad,
pendül, mint a hárfa.

Kinn az erdőn fagy van.
Lépked láthatatlan,
s meghúzza az őz fülét
egy nem várt pillanatban.

Kinn az erdőn csend van,
csak a csóka csárog:
pereli – de hiába –
e nagy, téli világot.

TÓTH ÁGNES

Hókeringő

Halihó, halihó,
pilinkézik már a hó.
Ezüstcipős hópelyhek
hókeringőt lejtnek.
Talpak alá ki zenél?
Hárfáján a jeges szél.

Kívánjuk, hogy 2018-ban
ne rohanjon úgy a világ,
minden magot hótakaró óvjon meg a fagytól,
szavaink ereje gyógyítson meg minden bajtól.
Az új esztendő csupa kacagó,
piros emléket teremjen!

LÁSZLÓ NOÉMI

Ráolvasás

Szarkaláb, szarkaláb.
Hova rohan a világ?
Hova zúg, dübörög?
Kiáll belőle a szög.

Macskajaj, macskajaj.
Mire való a ricsaj?
Mi kopog, mi zörög?
Kiáll belőle a szög.

Seregély, seregély.
Mire való a veszély?
Mi süvit, mi pörög?
Kiáll belőle a szög.

Téli éj, téli éj.
Sötétségen hószegély.
Takard be a földeket.
Húzd ki a szöveget!

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Téli alma

Azt álmodtam, a hóban fekszem,
Fehér a héjam, fehér a kertem.
Hűvös kuckót fekszem a hóba,
Éjjel hűvösen nézek a holdra.

Pincénk polcán ébredtem,
Sötét honolt, de élveztem.
Héjam fekete, ha nem nézed,
Ha villany gyullad,
Megpirosulnak az emlékek.

BIRTA-SZÉKELY NOÉMI

Az elárvult hóember

Történt egyszer, hogy hólepte, kerek erdőben, fehér tisztás közepében három gyerek hóembert épített. Egyre nagyobb, egyre szebb, s igen-igen büszke lett a hóember. A gyerekek nevettek, örültek, nagyokat kurjantottak:

– Nahát! De szép lett! Nem is láttunk ennél szebbet, bizony!

Esteledett, s a gyerekek hazamentek. A hóember répaorráig se látott. Alig várta, jöjjön már a reggel, bizony ő aludni nem mer, mert mi van, ha jön valaki, s nem látja meg, milyen szép a szénszeme, a fazékkalapja meg a kötött nyakbavalója.

Lassacskán eljött a reggel, s láss csodát, senki sem csodálta szépségét. A három kisfiúnak híre-hamva sem volt. Várt-várt a hóember, gondolta, korán van még, de sajnos este lett, napok, hetek teltek, de senki, még egy hangyácska sem mondta neki, hogy milyen szép. Közben volt ideje gondolkodni, a szépségen elmélkedni. Belátta, hogy elárvult hóembernek lenni nem jó, s mi haszna a szépségnek, ha nincs kivel örülni.

Szíve összeszorult, társaságra vágyott, és arra, hogy szeressék.

Aztán egy szép napon egércsalád látogatta meg. Lyukat fúrtak oldalába, szénát hordtak bele, s vidámsággal cincogták tele. Alig eszmélt fel a hóember, máris verebecske bújt be lyukas fazékkalapjába, s azt csiripelte:

– De szép lak, de szép lak, imádlak, imádlak.

Alig telt el néhány nap, s a nyakbavalón megjelent egy bogár.

– De jó meleg kuckó! – mondta, s belebújt a bolyhos, puha melegségbe.

A hóember szíve felmelegedett. Tudta már: szépnek lenni nem rossz ám, de többet ér, ha fontosak vagyunk valakik számára. Lám, a jóság, a segítőkészség még a hóemberszívet is felmelegíti.

CSEH KATALIN

Hóhányó Hugó

Hóhányó Hugó a barátom,
magam előtt most is őt látom.
Röpke álmomban felkeresett,
s pajkosan arcomba nevetett.

Hóhányó Hugó, lásd, téli polgár,
nem tudja, mi az ősz,
tavasz vagy nyár.
Hófellempályán siklik a gyors szán,
hetykén ül rajta Hugó cimborám.

Hóhányó Hugó habzsol havat,
röpke álmomból ennyi maradt.

SZŐCS MARGIT

Hóemberbánat

Ébredés után Boldizsár elhúzta az ablak sötétítőfüggönyét.

– Végre! – kiáltotta, és olyan szélesebben bújta bele kezeslábasába, húzta fel csizmáját, kesztyűjét, kapta magára kabátját, hogy öltözőversenyre is benevezhetett volna. Pillanatok alatt az udvaron termett.

A kinti világ estéről reggelre úgy megváltozott, hogy nem lehetett ráismerni: fehér pártákkal, bóbítákkal kacérkodtak a faágak, hószőrmét viselt még a szárítókötél is.

Boldizsár hógolyót gyúrt, majd gurítani kezdte az ösvényen mindaddig, amíg akkorára nőtt, mint egy vizesvödör. Ekkor beállította a kertbe, és rögtön hozzálátott egy másodikhoz is, melyet az előzőre helyezett, s végül egy labdányi harmadikkal már el is készült a hóember. Fejére egy kiszuperált kenyereskosarat borított, oldalába seprűt szúrt. Anyától kért olajbogyót szemnek s egy természetes sárgarépat orrnak, majd meghámozott egy piros almát. Az almahéjból nevető száját formázott hóemberének – azt akarta, hogy vígkedélyű legyen. Amikor mindezzel kész volt, szaladt reggelizni, mert nemsokára látogatóba indultak nagyszüleihez.

Másnap reggel Boldizsár újból kiviharzott az udvarra, hogy szemügyre vegye alkotását. Meglepődve látta, hogy a tegnap még vidámképű hóembere lógó orral, lebiggyesztett szájjal szomorkodik a kerti ágyások között. Újra nevetősre igazította az almacikkeket.

Ám a következő alkalommal a hóembert ismét elszontyolodva találta.

– Miért vágsz folyton ilyen savanyú képet? – kérdezte csak úgy magában.

Meglepődött, hogy kérdésére választ kapott:

– Mert egyedül vagyok e világon.

– Dehogyan vagy egyedül: itt vagyok neked én.

– Hébe-hóba. Napjaid nagy részét a szüleiddel, a nagyszüleiddel, a barátaiddal töltöd.

Boldizsár elgondolkodott.

– Tudod mit? Hogy ne unatkozz, elviszlek szánkázni.

S már elő is állította angyalhozta, új szánkáját. Csakhogy a hóember szánkára ültetése egyáltalán nem ment könnyen. Alig bírta megmozdítani, s amikor végre sikerült, szétesett.

– Óóó – bosszankodott Boldi –, most kezdek elölről az egészet!

Fél óra múlva a hóember vígan feszített a szánkán. Boldi elindult vele a domboldalra.

A gyerekek ujjongva fogadták: köréjük se reglettek, irigykedve bámulták. Boldi felpattant a hóember elé. Ám alig kezdtek ereszkedni lefele, a nyomukban sikló szánkó úgy felgyorsult, hogy beléjük futott, s az ütközéstől a hóember lerepült. Boldi elkeseredetten szedte össze, és gyúrta egybe darabjait. Mire elkészült, elment a kedve a szánkázástól, hazafelé vette az irányt.

– Majd belepusztultam. Többé nem mozdulok ki a kertemből – szólt szemrehányóan a hóember.

Otthon Boldizsár azon törte a fejét, hogy miként tudná enyhíteni hóbarátja egyedüllétét.

– Megvan! – csillant fel a szeme, és három hógolyót gyúrt.

Aztán egyenként gurítani kezdte őket, mígnem elkészült a... Na mit gondoltok, mi? Nem, nem hóember, hanem hóleány. Olyan bájosra, takarosra sikerült, hogy hóemberünk többé nem tudta levenni róla a szemét, mi több, a mosolyból sem fogyott ki soha. De a pöttyöskendős hóleány sem volt közömbös iránta: arcán a két fél alma elpirult, senki sem gondolta volna, hogy valaha zöld volt. Boldi elégedetten hagyta magukra őket.

S hogy mi történt ezután a hóemberrel és a hóleánnyal?

Hát addig nézték, csodálták egymást, amíg el nem olvadtak.

A hólegény

Egyik délelőtt Samu és Sára épített egy hóembert. Sára egy répát tett a hóarc közepére:

– Itt van az orra.

– Várj, legyen kalapja is, apa biztos nem hagszik meg, ha az övét elveszjük! – rikkantotta Samu. – Kész van – nézett végig elégedetten a munkájukon.

– Nincs kész! – dobbantott Sára. – Tegyük neki szívet is!

– Szívet? – csodálkozott Samu. – De hiszen a hóembernek nem szokott szíve lenni.

– És ha valakinek ad valamit, és a valaki megköszöni neki, akkor hogy mondja, hogy szívesen? – érvelt Sára.

– Igaz – engedett a nagyobbik, azzal Sára levette a szívecskés hajcsatját, s a hóember mellkasára tapasztotta.

Ekkor kijött anya is.

– Csodaszép lett – mondta –, de most gyertek, kis szobrászaim, kész van az ebéd.

A két gyerek bement, s már nem látták, ahogy a hóember végignéz magán:

– Igazán csinos vagyok – mondta, s felpillantott az égre.

Hej, majdnem elolvadt gyönyörűségében, mert egy csodás-bodros felhőleány mosolygott le rá!

– Ki vagy te, szép kisasszony? – szólította meg.

– Fellegella a nevem – ragyogtatta szemét a felhőcske.

– Hóhuba vagyok, és nagyon örvendek.

A szíve elkezdett bizseregni. Ezt a bizsergést meg is értette Hóhuba, és lefordította ilyen egyszerűen:

– Kedves Fellegella, azt hiszem, szeretlek. Hozzám jössz feleségül?

– Jaj, Hóhuba, feleségül... máris? Tetszel nekem, nem bánom, legyél a hólegényem, de beszéljünk még. Addig is kicsinosítom neked magam – odázta el Fellegella a találkát.

Így történt, hogy a kis felhő lány kibodorította a haját, a szempilláját, a szoknyácskáját, kivasalta a pendelyét, az ingecskéjét, a mellénykáját, s közben kérdezgette:

– Mondd, Hóhuba, milyennek találod a hajamat?

– Szép, mint a lankás hómezők.

– És a szemem? Milyen a szemem?

– Ragyogó, mint hópihe a csilagfényben. De jössz már, kedves?

– Persze, azonnal, de mondd, szépnek találod a ruhámat?

– Patyolatfehér, mint hó a bérceken – válaszolta a hóember kisére türelmetlenül.

Valójában Fellegella unta már, hogy folyton a hóhoz hasonlítgatják, de azért örült minden bókának, és egyre újabbakat akart.

Nap mint nap beszélgettek, észre sem vették, hogy közben eltelt a tél.

Végül eljött a nagy nap.

– Indulok, szívem, csak még feltűzőm ezt a fát yolfelhőt – fuvolázta Ella.

Feltette, és leszállt az udvarra, azonban Hóhubát már nem találta ott.

– Hm, itthagytott – biggyesztette el pici száját a felhő lány.

Hóhuba helyét egy tócsa jelezte. Ebben Ella kedvtelve nézegette magát:

– Milyen gyönyörű vagyok, érdemes volt ennyit készülődni – sóhajtotta boldogan, és visszaröppent az égre.

Éppen akkor szaladt ki Samu meg Sára.

– Elment. A hóember elment – pityeredett el Sára.

– Ne búsulj, jövő télen újat építünk – vigasztalta kishűgát Samu, kihalásztta a szívecskés csatot a tócsából, és Sári tenyerébe tette.

Nemsokára a nap heve felszárította a tócsát. Samu az eget kémlelte:

– Nini, annak a felhőnek hóember-formája van! – csodálkozott. – És nézd, Sári, milyen szép, bodros felhőcske van mellette!

BENEDEK ELEK

Farkas koma háza

Szomorúan kullogott Farkas koma az erdőben. Vereset, zöldet látott az éhségtől, fázott is szörnyen, mert tél volt, hideg tél. Amint ment, mendegélt, szembejön vele Rókáné komámasszony.

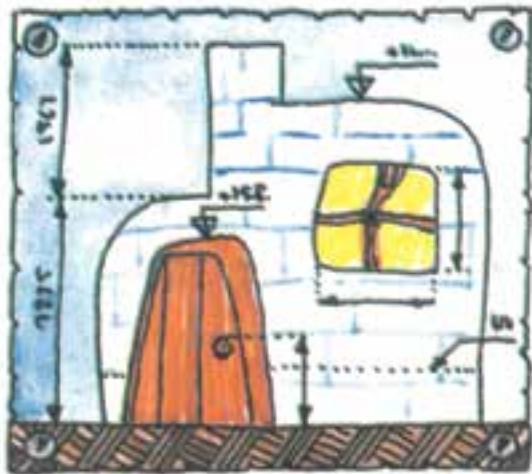
- Adj’ isten, komámuram, hogy vág a bajusz?
 - Rosszul, komámasszony! Az éhségtől majd meghalok, a hidegtől majd megfagyok.
 - Aj, aj – sápítózott Rókáné –, az én sorom se jobb, folyton csak koplalok, s ha még sokáig tart a tél, megfagyok!
 - Ejnye, hiszen kendnek nagy az esze, valamit kifundálhatna.
- Úgy tett Rókáné, mintha erősen törné a fejét, aztán megszólalt:
- Hát tudja mit, komámuram? Ha már éhezünk, legalább ne fázzunk, építsünk házat.
 - Közösen? – kérdezte Farkas koma, s gyanakodva nézett komámasszonyra.

– Dehogy, dehogy. Ki-ki magának, mint a lúd. – S ahogy ezt mondta, nagyot sóhajtott: – De jó volna most egy liba, ha kövér, ha ösztövé.

– De hát miből építsek házat? – kérdezte Farkas koma.

– Miből? Hát jégből! Szebb lesz, mint a király palotája, különösen, ha a nap süt rája.

Nosza, azon nyomban nekilátott Farkas koma, egykettőre kész volt a palota. Kész volt komámasszonyé is, de nem jégből, hanem száraz fakéregből.

– Ez is jó a szegénynek – mondogatta Rókáné, s nevetett magában.

Bezzeg, mikor kitavaszkodott, a jégpalota elolvadt! Hej, szörnyen haragudott Farkas koma, s rátámadt a komámasszonyra, hogy így meg úgy rászedte!

– No, most megöllek – ordította Farkas koma. – Nem csapsz be engem többet!

– Ohó, koma, várjunk egy keveset. Látod-e ott azt a gödröt? Aki e gödröt átugorja, az a másikat felfalja. Ez ám az igazság!

– Hát jó, legyen, nem bánom – hagyta helyben Farkas koma,

s örült magában erősen, hogy mindjárt lesz nagy lakoma.

Nosza, nekirugaszkodott, de haj, széles volt a gödör, belepottyant, s elmaradt a lakoma.

– Jó étvágyat, komámuram! – kacagott a komámasszony, s meg sem állt hazáig, fakéreg házaiig.

A róka a bundáját cseréli,
de a ravaszságát nem.

Hogy hívják a farkast a pásztorok?
(Nem hívják, hanem kergetik.)

Miért néz hátra a farkas?
(Mert hátul nincs szeme.)

Miért nincs csizmája a rókának?
(Mert nem hagyja megmérni a lábát.)

Körbe fordul
a világmindenség,
benn a Nap, a Föld,
Földön az évek, évszakok,
hónapok, napok,
órák.

Válaszolj a kérdésekre:
rajzold az évóra
mutatóját a megfelelő
hónaphoz.

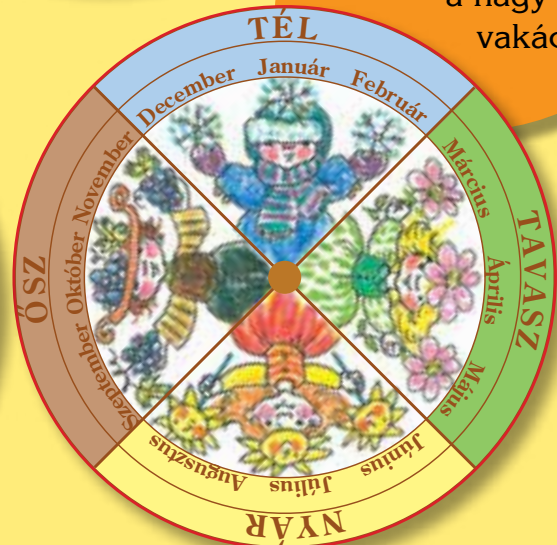
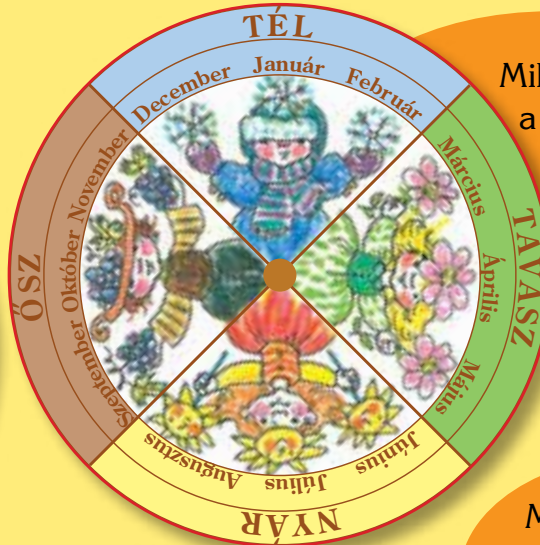
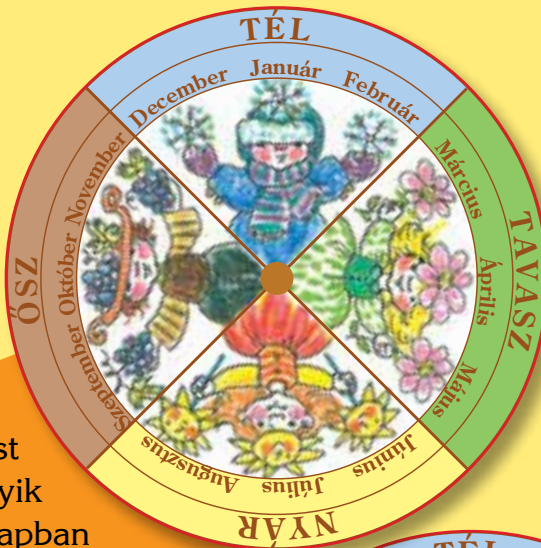
Számítsd ki, te hány
szilvesztert értél meg?

Mikor van
a születés-
napod?

Mikor kezdődik
a nagy-
vakáció?

Most
melyik
hónapban
vagyunk?

Melyik
a kedvenc
évszakod?

1

BALAJTHY FERENC

Kerek esztendő

2

3

Szilveszterkor¹ fogadkozom,
Farsang² felé felelek.
Hogyha közeleg a tavasz³,
Kivirulok s nevetek.

4

Húsvétkor⁴ vizet locsolok,
Anyák napján⁵ szavalok.
Mikor küszöbön a tűznyár⁶,
A kék tónak szaladok.

5

Őszi⁷ szélben szüretelek,
Kireped a szőlőszem.
Folyik a must az ajkamon,
Énekelek nagy bőszén.

6

7

Karácsonykor⁸ fát díszítek,
Csillag lesz minden ágon.
A templomba is elmegyek,
Minden bűnöm megbánom.

8

9

Télidőben⁹ elcsitulok,
Várom, jöjjön az újév!
Pelyhesedve hull a hó majd –
Rajtam semmi ne múljék!

Rajzold a négyzetekbe
azt a rajzocskát,
amelyik leginkább talál
az azonos számú
szóhoz.

FŐCZE KORNÉLIA

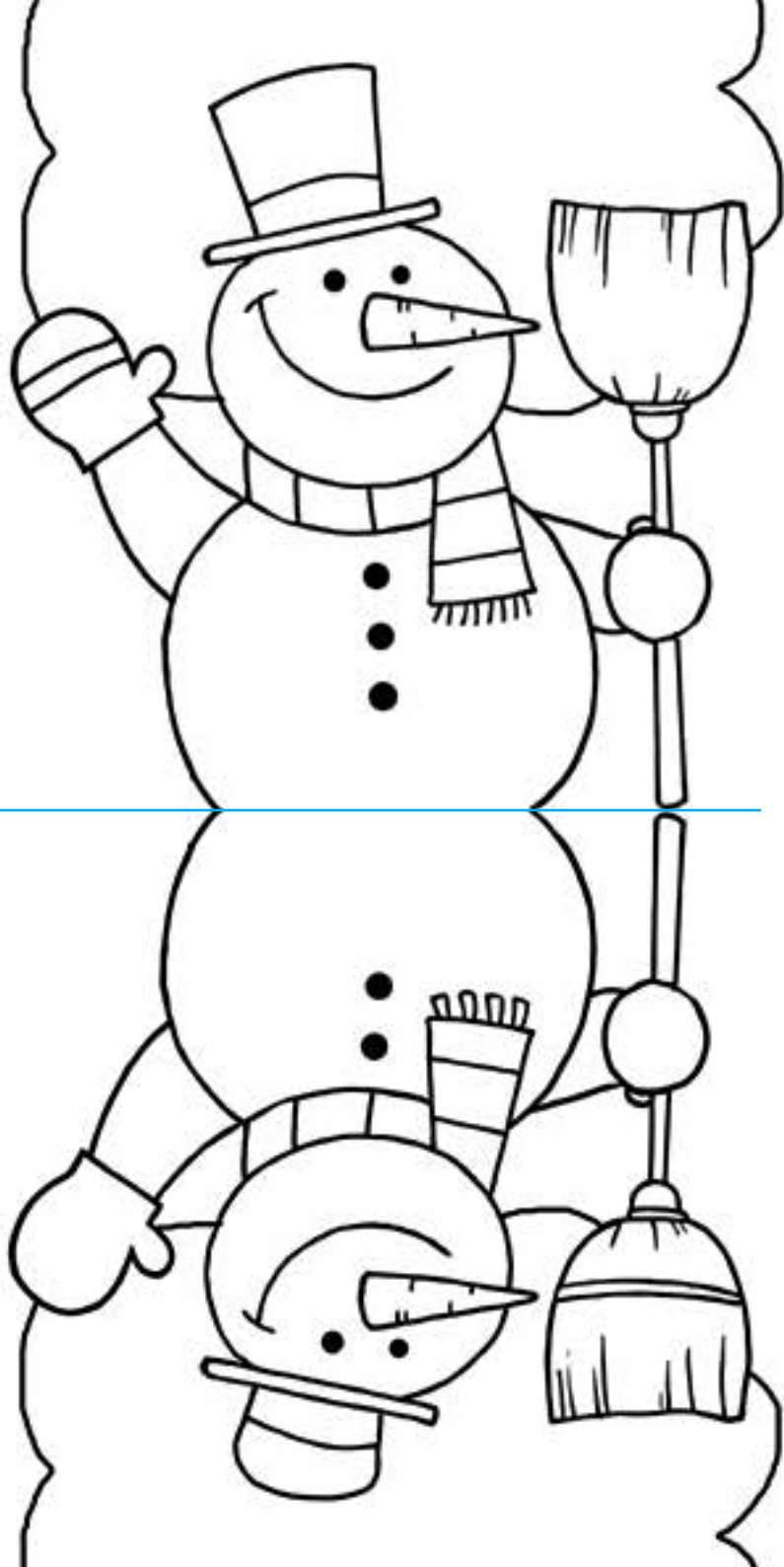
A fázó hóember

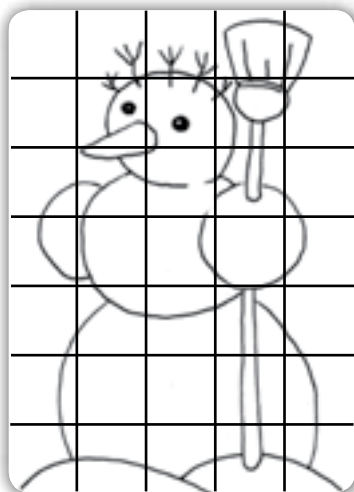
Egyszer egy öreg hóember így morfondírozott:
mi tagadás, ez a tél is
nagy hideget hozott.
Mozdulnom is kellene már,
megfagyott a lábam.
Különben is a tornácon
egy pár csizmát láttam.

Megkeresem a gazdáját,
elmondom, hogy fázom,
kölsönkérem a csizmáját,
szépen meghálálom:
ha a meleg megérkezik,
és én vízzé válok,
mosolyogni fognak rá
a tavaszi virágok.

**Keresd meg a hóember
és jég-tükörképe közötti
5 különbséget.**

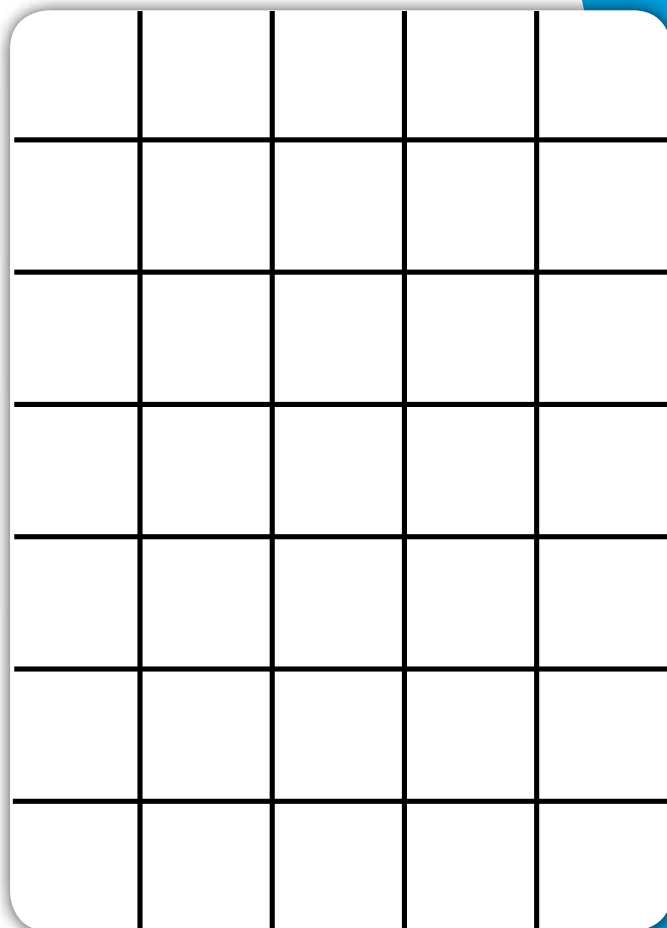
**Színezd ki
mindkét rajzot.**

Ha havazik, megnő
a hóember.
Rajzolj egy nagyobb
a négyzetháló
segítségével.

Ezek az állatok
nincsenek hóból,
mégis fehérek. Színük
jól rejtli őket az Északi-
sark havas tájain.
Írd le a nevüket.

H _ _ A _ _ LY

S _ R _ _
R _ _ _

_ E _ _ _ M _ _ _ _

S _ _ _ I
_ _ Ű _

F _ K _ _
K Ö _ _ Ö _

Jelöld meg azokat
az állatokat, amelyek
nincsenek a versben,
csak a rajzon.

Keresd meg a rajzon
a versben szereplő
állatokat.

Találd meg azokat
az állatokat,
amelyek télen
aludni szoktak.

Színezd ki
a téli erdőt.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Téli csendélet

Fehér papír a táj,
nem vonul rajta nyáj,
nem ír le kört, a fán csücsül
egy énekesmadár.
A fa alatt fázik a róka,
sután toporog a hóba',
a nádi botikó deréktól lefele
befagyott a tóba.
Pilinkél halkan a hó,
van benne valami jó,
átsétál a fehér lapon
egy feketerigó.
Behúzta farkát a nyest,
hóban fürödni rest,
a domb mögül öregesen
araszolgat az est.

Húzd alá a versben
azt az állatot, amelyik
hiányzik a rajzról.

MÜLLER KATI rajza

Szivárvány- naptár 2018

Vágd ki a kartonlapról a 13
téglaalapot. A pontok mentén
hajtsd vissza a fülecskéket, és
ragaszd szalagra vagy fonaltra:
elől a 2018-as évet, majd sor-
ban a hónapokat. Feszítsd ki
a füzért az ágyad mellé.

Melyik hónapot várod a leg-
jobban?

BERTÓTI JOHANNA

Mesterek

Itt a piros, pöttyös fazék!
Gombokból meg van egy marék!
Én egy cirokseprűt hoztam!
Van murok is? – Persze, hogy van!
Gyűjtsünk apró kavicsokat!
Feketéket! – Mennyit? – Sokat!
Tíz perc múlva van vagy ötven.
Annácska is megjön közben,
két retket hoz. – Azt meg minek?
Minek, minek? A fülinek!

*

Rájöttél-e, hogy mit készít
ez a sok kis szorgos mester?
Hogyha nem, a rím megsúgja,
hogy mindjárt kész a _____.

Hóembertánc.
Kolcsár Katalin
egeres-gyártelepi
óvodásainak
hóemberei vígan
forognak a szélben.

Fehérre festett CD-lemezből
és teamécsesből készültek
a „tűzes orrú” hóemberek
Török Katalin Csilla
csoportjában, a maros-
vásárhelyi Stefánia
Napköziben.

Finna Enikő tordai osztálya
vattakorongot, mintalyukasz-
tót és szabadkézi rajzot
is felhasznált a havas
kollázs megalkotásához.

**Antal Beáta, Szabó-
Sebők Enikő kovásznai**
kisdiákja szép, szabályos
öltésekkel varrta ki
a hóember körvonalait.

Tányér, papírligetző és kartonguriga – ezekből készültek a dundi és a karcsú hóemberek **Szucher Zsuzsa** és **Kovács Júlia** csoportjában a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájában.

Bunău Irén tanítónő árpádi kisdíákjainak kollázsa mintha egy óriási hópehely lenne: megjelenik benne minden, amitől gyönyörű a tél.

Sóval töltött fehér zokni, színes gombok, csinos sapka és sál – ez a hóember-babák „receptje”. Az elkészítés módját **Lukács Andrea** osztályától kérdezték a **csíkszeredai Nagy István Művészeti Líceumban**.

Székelyszenterzsébeti olvasóink térhatású hóemberének titkát **Szakács Anikó** tanító néni árulta el: 2 x 3 korongból áll, a felsőknek a közepét az alaphoz ragasztották, a szélét „felborzolták”.

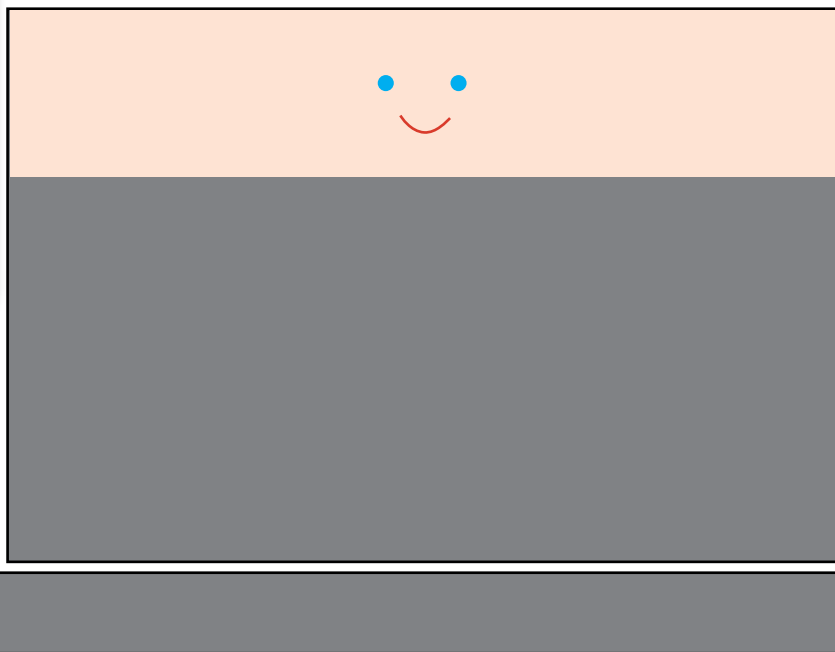
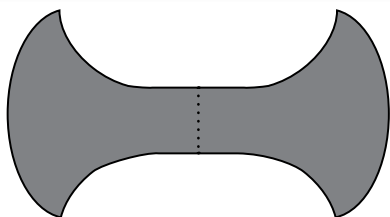
Doboz-vár

Építs dobozból várat. Pufika majd megostromolja.

A dobozgyűjtésben és ragasztásban segíthet az egész család.

Mi pedig egy páncélos vitézt küldünk neked. Vágd ki, ragaszd össze. A kezét visszatűrve ragaszd meg, de hagyj egy kis hurkot, hogy a hurkapálca bárdot beletűzhesd.

Puffa

a
do-
boz-
la-
kó

Ötlet és rajz:
KOVÁCS RÉKA RHEA

Imádom
a dobozokat. A kicsit
könyökvédőnek
húzom fel.

Ez izgalmas,
mint egy kályhacső.
Kár, hogy nem
kormos.

Kukucs!
Keressetek
meg!

Meleg hó!
Terítsük szét
a szobában!

Lesből
támadok.
De kire?

Lovag vagyok
talpig páncélban.

Játék után
édes a pihenés.
Dobozban!

DÖBRENTEY ILDIKÓ

A toldott-foldott palota

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy toldott-foldott palota. Kopottan, üresen állt a dombtetőn. Kidőlt-bedőlt kapujában nem őrködtek marcona strázsák, eresze alatt nem fészkeltek fecsegő fecskék. Homályos ablakain nem pillantottak ki hercegkisasszonyok, kéményeit nem fűtötték, ringlófáit nem szüretelték. Még a kóbor kutyák is elkerülték. Azt beszélték a népek, hogy a palotát elátkozta egy gonosz varázsló.

Egyszer a szomszéd ország királya maga elé rendelte három lusta fiát: Zafírt, Rubint és Sma- ragdot.

– Menjetek, fiaim, próbáljatok szerencsét! Amelyiktek megtöri a toldott-foldott palota átkát, annak adom a királyságomat.

Tetszett volna a királyság a három lusta le- génynek, de elindulni egyiknek sem akaró- dzott:

– Van nekünk még egy öcsénk, őt miért nem küldi, édesapánk?

– Arany királyfi még kicsi a kalandhoz. In- duljatok!

Elsőnek, nagy ímmel-ámmal, Zafir királyfi indult útnak. Esztendőre lógó orral hazaérkezett:

– Édesapám, nincs abban a palotában más, csak egy bolhás macska! Az is a poros ablako- kat akarta lemosatni velem!

– És te mit válaszoltál neki?

– Hogy királyfi vagyok, és nem ablakmosó!

– Hát a koronád hová lett?

– Elvitte a macska!

– Jól van, fiam, te nem leszel király.

Másik évben Rubin királyfi próbálkozott. Esztendőre nagy fanyalogva tért vissza:

– Édesapám, én csak egy göthös macskát találtam abban a palotában! Az is a füstös ké- ményeket akarta fölfűtteni velem!

- És te mit válaszoltál neki?
- Hogy királyfi vagyok, és nem fűtő!
- Hát a koronád hová lett?
- Elvitte a macska!
- Jól van, fiam, te sem leszel király.

Harmadik évben Smaragd királyfi indult útnak. Esztendőre nagy fintorogva ért haza:

– Édesapám, én csak egy éhenkórász macskát találtam a palotában. Az is a ringlót akarta leszüreteltetni velem.

- És te mit válaszoltál neki?
- Hogy királyfi vagyok, nem kertészlegény!
- Hát a koronád hová lett?
- Elvitte a macska!
- Jól van, fiam, belőled sem lesz király.

Negyedik évre Arany királyfi szépen megemberesedett.

– Most már te is mehetsz, édes fiam! – mondta neki az öreg király. – Járj szerencsével!

Büszkén indult Arany királyfi, hogy már ő is alkalmas a kalandra. Mosolyogva érkezett a toldott-foldott palotába. Gyönyörködve simogatta meg a macskát:

– Milyen különös, szép cica vagy te! Piros a füled, zöld a pofácskád, kék a farkad, sárga a hátad! Csakhogy kilátszik minden bordád, zörögnek a csontjaid. Vacsorázz velem, légy a vendégem!

Jól bevacsoráltak, aztán aludtak reggelig. Reggel Arany királyfi körbetapogatózott:

– Olyan porosak itt az ablakok, hogy az orromig sem látok! – azzal nekigyürkőzött, s anélkül, hogy a macska kérte volna, tisztára mosta

a palota száz ablakát. Estére végzett is. Akkor megvacsoráltak az otthoniból, s aludtak másnapig.

Reggel Arany királyfi tüsszentett egy nagyot:

– Olyan kormosak itt a kémények, hogy a szaguk a torkomat kaparja! – s anélkül, hogy a macska kérte volna, jól kifűtötte a palota száz kéményét. Estére végzett a munkával. Már csak egy kevés elemózsia maradt a tarisznájában. Azt megosztotta a macskával, aztán aludtak reggelig.

Reggel Arany királyfi kísétált a kertbe:

– Annyi itt a szedetlen ringló, hogy szakadnak le az ágak! – s anélkül, hogy a macska kérte volna, kaskába szüretelte a száz ringlófa termését.

Estére már csak egy karéj kenyere, s a kulacs alján egy korty vize maradt a királyfinak. Testvériesen megosztotta azt is a macskával, aztán nyugovóra tértek.

Másnap vakító csillogásra ébredt Arany királyfi. Megdörzsölte a szemét, és hunyrogva körülnézett...

Hát, egy gyémántos-rubintos, zafíros-smaragdos kastély közepén találta magát! A tükörablakok ragyogtak, a kandallókémények füstöltek, s a termekben száz meg száz ringlókék ruhás szolga sürgött-forgott.

– Hol vagyok? – ámuldozott a királyfi.

– Az otthonodban, uram.

Felpillantott Arany királyfi, s hát, egy piros-zöld-sárga-kék ruhás, mosolygó szép királykisasszony állt előtte!

– Ki vagy te?

– Ennek a palotának az úrnője vagyok. A gonosz varázsló tarka macskává változtatott, mert nem lettem a felesége. Toldott-foldott palotává varázsolta a gyémántkastélyomat, kék ringlóvá a szolgálmat. Csak az a királyfi törhet meg a varázst, aki jó gazda módjára takarít, fűt, szüretel a palotában, s enni ad az éhes jószágoknak. Te vagy a megmentőm, Arany királyfi! A tiéd itt minden. Tiéd a kezem is.

– Ásó-kapa-nagyharang válasszon el bennünket! – fogta meg a királykisasszony kezét Arany királyfi.

Hamarosan nagy lakodalmat csaptak. A lakodalomba meghívták Arany királyfi apját meg három lusta bátyját is. Az öreg király Arany királyfinak adta az országát:

– Jól van, fiam, te leszel a király!

Így aztán Arany királyfi két szomszédos birodalom uralkodója lett. Dolgosan élt mosolygós szép feleségével a gyémántkastélyban. A kapukban testőrök álltak, az eresz alatt fecskék fészkeltek. Minden kóbor kutyát megettek, minden koldust jóltartottak. A nép áldotta a nevüket. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Így volt, nem így volt, égbőlpottyant mese volt!

Ügyesedjünk

Tănase Vivien elsős Pávai Erika
tanító néni dési osztályában. Gyurmából
formázta miniatűr szobrocskáit.

A székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnáziumban
László Mária tanítónő osztálya Csipikét és barátait
mintázta meg gyurmából.

Bak Márta tanító néni osztályában, a kolozsvári Zene-
líceumban művészi rajzok
idézik a hónapok hangula-
tát, zöld vagy sárga levelek,
cseresznyeszemek, hópihék
adják hírül, hogy ki mikor
ünnepli a születésnapját.

Az év kezdetén kitártuk Szivárvány-
ablakainkat, s lerajzoltuk céljainkat.
Közös célunk: örülni egymásnak.
A tablón ezért fogjuk egymás kezét.
Székely Edit tanítónő osztálya,
Zajzoni Rab István Líceum, Négyfalu

Ki a vidámabb: a kis pingvinek vagy készítőik, **Puskás Sarolta** óvó néni csemetéi a szatmárnémeti Szivárvány Református Óvodából?

Nemcsak meleg, szép is. **Bartha Orsolya Kinga** tanító néni kendi elsősei maguk tervezték, rajzolták meg a kötött pulóverek mintáját.

A sötét alapon szinte világít a jegesmedve bundája. **Szucher Zsuzsa** és **Kovács Júlia** csoportja a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájában villanyomattal töltötte ki az előre megrajzolt körvonalakat.

Lessünk el néhányat **Sikó Anna** óvó néni nagyszerű ötleteiből, a marosvásárhelyi 8-as Óvodából. A korcsolyák éle gémkapocs, a szánkók váza fagyipálcika, üllőkéje gyufásdoboz. A szarvas teste ugyancsak falapocská, agancsa karton.

Hiába sápítoznak a felnőttek, a gyerekek úgyis kipróbálják, milyen, ha nyelvükre hull a hó. **Leiti Mónika tanító néni** kisdiákjai a **szatmárnémeti** Hám János Katolikus Líceumban együtt is átélték, és kollázsban megörökítették az élményt.

Sötétben fehérebben virít a hó. **Fodor Emőke** és **Juhos Helga tanító nénik** **szamosújvári** diákjai nagyon szeretnek fekete papírra havat varázsolni.

Szell Adél **tordaharasztsi** óvodásainak kollázsán a havas tájban régi Szivárványokból kivágott téli pillanatképek köszönnek vissza.

A vastag, kék körvonalak mögül előderengő, áttetsző zsírpapírháttér teszi különlegessé **Szilágyi-Székely Melinda tanító néni** **magyarlapádi** diákjainak hóemberét.

A mackók kifestős rajzok, a jégtükrön viasszal cikázz végig, csak azután fessd kékre a lapot – ajánlja **Vilikó Roland, Fejér Ágota zabolai** diákja.

Szárnybontó

Lukács Andrea tanítónő
kisdiákjai küldték a csíksze-
redai Nagy István Líceumból:

Borús az ég, havazik,
A hóember nem haragszik.
Fénylő szeme fekete,
Orra piros,
Mert a hideg megcsípte.

Janovits Emőke

Hóember az én nevem,
Szénből van a két szemem.
Lábam nincsen, csak kezem,
orrom nagy, de szeretem.

Nagy Dóra

A hóember az ablakra néz,
Szén szemével pislogtat,
Szén szájával tátogat.
Répa orra fonnyadozik,
Rég itt van már, nem is eszik.

Darvas Ágota

Hóembernek mért nincs lába?
Talán azért nem jár bálba?
Paprikából van az orra,
És szénából van a haja.

Mag Sarolta

**Karikás Bella,
Egri**

**Pető Szende,
Zabola**

Rab Martina, Pécska

Lajos a nevem.
Állok a kertben.
Hó a testem,
Szén a szemem,
Répa az orrom,
Seprűnyél a kardom.

Udvari Fanni

Itt egy hóhalom
Kint az udvaron.
Hóember lesz tán
Majd holnapután.
Kell neki fazék,
Kavics egy marék,
Seprű és murok,
Nyakkendőnek hurok.
Hogy ne fázzon,
Nekiadom

nagykabátom.

Borbáth Pál

Ahogy a nap lement,
úgy is jött fel.
Ahogy a hold elment,
úgy is jött vissza.

A holló nézte,
hogyan ragyog a nap.
A bagoly látta,
hogyan kelt fel a hold.

A Holdkirálynő táncolt,
nézte őt a Napkirály.
Csillagok ragyogtak az égen,
s így jött el az éjjel.

Negulescu Kiss Martin,
Sepsiszentgyörgy

Hideg télben kóborolva,
Korgó hasát meg-megszólva
Sünre bukkant farkas koma:
„Ez lesz a pompás lakoma”.
Ám sün úrfit sűrű páncél
Védte, jobban, mint az acél.

Tüskéjével orron szúrta,
Pórus járt a farkas koma.

Csorba Fekete Gergely,
Marosvásárhely

Kőmíves Ákos,
Marosvásárhely

Portik Karola,
Szászrégen

Doba Andrea,
Szilágycseh

Almási Emese tanítónő
lelei kisdiákjai írták:

Lábam alatt ropog a hó,
Fehér minden földön-égen,
Ez az, ami nekem való,
Erre vártam egész évben.
Jó a jégen korcsolyázni,
Szánkót húzni fel a hegyre,
Vagy az utcán hógolyózni,
Hóemberek jönnek szembe.

Balla Csenge Andrea

Alig várom már a telet,
betakar majd tavat, teret.
Hógolyózunk, korcsolyázunk,
a hóban vidáman ugrálunk.

Iambor Nathanael

Hóemberek futkorásznak,
bezzeg, hogy ők sose fáznak!
Fenn a csillag didereg,
lenn a madár pityereg.
A csillag is megfagyott,
az én versem is befagyott.

Almási Bertalan

Itt van már a hótündér,
minden csupa hófehér,
és mindenki örömmel
építi a hóembert.

Asztalos Ágota

Csipike postája

Hozzon nektek az új év annyi vidámságot, örömet, amennyit ti szereztek Csipikének és szerkesztőségünknek sok-sok leveletekkel, rajzotokkal. Sorolom is, hogy kiktől érkezett üzenet az elmúlt hónapokban: **Nemes Zalán**, Hármasszék; **Ackerman Nikkol**, Nagyvárád; **Pálházi Bíborka**, Kézdivásárhely;

Gergely Sarolta és **Albert**, Kolozsvár; **Turzai Boglárka**, Nagyenyed; **Zabán Klára Anna**, Kisszántó; a marosvásárhelyi 8-as Óvoda; a kolozsvári Hársfa Óvoda; az élesdi óvoda Micimackó csoportja; a tordatúri, az érsemlényi óvoda; a marosvásárhelyi G. Coșbuc Iskola I. C; a szatmárnémeti Bălcescu–Petőfi Iskola előkészítő és I. C, a M. Eliade Iskola II. D; a sepsiszentgyörgyi Mikes Kelemen Líceum előkészítő A; a négyfalusi Zajzoni Rab István Líceum II.; a székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnázium előkészítő; a kolozsvári Zenelíceum II.; a marosvásárhelyi L. Rebreanu Iskola I. D, I. E, I. F osztálya; az érkörtvélyesi II. C; az olthévízi I. B; a zabolai I. B; a dési I–II.; a gernyeszegi I. B; a maroskeresztúri I. B osztály.

Váradi Magdolna tanító néni elsősei a nagykarolyi Kalazanci Szent József Katolikus Líceumból

Szabó Ágnes óvónő érszalacsi csoportja.
A decemberi Szivárványban közölt képen Szabó Szidónia osztályát láttuk, ugyancsak Érszalacsról.

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a gyűjtőlapra!

E lapszám támogatói:

Készült a Magyar Kormány támogatásával

Vincze Melinda óvodásai
a nagybányai Németh
László Líceumból

Kolcsár Mária csík-
menasági előkészítősei

Jósika Miklós
Óvoda, Torda,
Komáromi Tünde
óvónő csemetéi

A szilágycsehi előkészítősök
és tanítójuk, Kis Juhász Erika

Farkas Mária Magdolna és Koncz Emma
óvónők havadtői csoportja

Címlap:
GÜBA-KEREKES
ZSUZSA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXIX. évfolyam, 411. szám Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike-képtár

Csiszár Dobrai Édua,
Zilah

Cseke Réka,
Oklánd

Szabó Kata,
Marosvásárhely

Angi Noémi,
Székelyudvarhely

Tóth Dorka,
Sepsiszentgyörgy

Ára 4 LEJ, 400 FT

JANUÁR

FEBRUÁR

MÁRCIUS

ÁPRILIS

MÁJUS

JÚNIUS

JÚLIUS

AUGUSZTUS

SZEPTEMBER

OKTÓBER

NOVEMBER

DECEMBER

**Szivárvány-
napár
2018**

Leírás
a 17. oldalon.

SOÓ ZÖLD MARGIT
rajzai